

Гливацька Ніна Антонівна

1926 р.н., жителька с. Людвинівка,

(запис 2007 р. директора Будинку культури Назаренко Н.В.)

Я вважаю винними в голодоморі і державну владу, яка давала наказ, і місцеву владу, яка його на свій розсуд виконувала. По хатах

ходили свої сільські, я пам'ятаю трьох із десяти це – Рачінський Костя, Рачінський Іван, Карась Яків. Сусідку нашу з маленьким дитям, якому було 3 місяці, викинули прямо з колискою на вулицю, – так розлютилися, що нічого не знайшли.

Дуже тяжко згадувати мені ті часи, не можу здержати сліз. Було мені 6 років, батьки померли. Залишилися ми з дідусем. Один брат помер, інші були в наймах. Старший брат був у наймах на Кодаках, і сестра була в наймах. Допомогавав нам вижити дядько з Буденного. Активісти забирали, вигрібали усе, було трошки жита, дідусь сам змолотив, скосив, то вони забрали, ми дуже плакали. Дідусь просив їх, що оставте цим сиротам, вони ж саменькі, але прохання і дитячі сльози на них не діяли.

Їли ми листя з дерев, бур'яни, траву. Дожили з горем пополам до нового жита, сестричка наварила супу, менший брат наївся та й помер. Була в нас здорова хата, частину продали за ряжанку і за хлібінку.

Були у нас сусіди Сухомлин Наталка і Митя, а в них були дітки Маня і Митя. Хату вони продали, а дітки лежали в чужій хаті голодні, повиїдали собі щічки тай померли від голоду.

Людям, що звозили мертвих, давали 200 грам хліба за одну людину, то вони звозили ще живих в общу яму, прикидали землею, земля ворушилася, ворушилися руки, виглядаючи з-під землі. Крізь кладбище люди йшли з роботи, а ті що були в ямі, просили, що допоможіть нам, витягніть нас, але вони не допомагали, бо самі не подужали.

Кула Євдокія Митрофанівна

1922 р.н., жителька с. Людвинівка,

(запис 2007 р. директора Будинку культури Назаренко Н.В.)

Батьки померли, тільки починався голодомор. В той час померло дуже багато родичів, а також брат і сестра. Проживала я в тітки. Тітка працювала в колгоспі, за роботу там давали їсти, варили баланду. Їли ми ще гичку, бур'ян, цибулю піддимку, а як появилася весною картопелька малесенька, видовбували і їли. Листя липи сушили та пекли маторжаники на деці. Мого чоловіка, якого зараз немає в живих, батьки теж померли з голоду, а він поїхав у Вороніж, то так і врятувався, шив там чоботи.